

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 13/01-53

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2001 prerokoval podnet M. F., s. r. o., B. zastúpenej advokátom JUDr. J. D., B. vo veci porušenia jej základných práv priznaných v čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 11 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Rady Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie pri rozhodovaní o udelení licencie v správnych konaniach č. 236-LO/D-2362/99 a č. 269-LO/D-2718/99 a takto

r o z h o d o l :

Podnet M. F., s. r. o., B. o d m i e t a pre nepríslušnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 14. augusta 2000 doručené podanie M. F., s. r. o., B. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. J. D., B. označené ako „Podnet na začatie konania podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky“.

Z obsahu podnetu vyplynulo, že navrhovateľ sa žiadosťou z 8. októbra 1999 prihlásil do verejnej súťaže na získanie licencie oprávňujúcej vysielat' rádiový signál na frekvenciách dovtedajšieho FUN Rádia.

Podľa tvrdenia navrhovateľa Rada Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie (ďalej len „Rada“) na svojom zasadnutí 19. októbra 1999 rozhodla uznesením č. 99-22/5.444 v správnom konaní č. 236/LO/D-2362/99 o udelení uvedenej licencie obchodnej spoločnosti M. F., s. r. o. Licencia bola vydaná na dobu 6 rokov a Rada určila termín vysielania na 18. február 2000.

Rada neskôr, na svojom zasadnutí 9. novembra 1999, uznesením č. 99-23/3.463 zrušila svoje predchádzajúce uznesenie č. 99-22/5.444 z 19. októbra 1999 so zdôvodnením, že údaje a doklady týkajúce sa finančného zabezpečenia prevádzky rozhlasovej stanice [§ 11 písm. b) zákona č. 468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania v znení neskorších predpisov], ktoré účastník konania predložil v Rade a ktoré účastník konania prezentoval na ústnom rokovaní 19. októbra 1999, boli neúplné a nepravdivé, v dôsledku čoho bol správny orgán uvedený do omylu.

Rada rozhodnutie z 9. novembra 1999 odoslala navrhovateľovi 30. novembra 1999, pričom v sprievodnom liste uviedla: „Rozhodnutie nadobudne právoplatnosť po uplynutí tridsiatich dní odo dňa doručenia rozhodnutia, alebo dňom, keď Rade Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie doručíte písomné vyhlásenie, že sa vzdávate opravného prostriedku voči rozhodnutiu.“

Navrhovateľ v zmysle § 21 zákona č. 468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania podal proti rozhodnutiu Rady z 9. novembra 1999 opravný prostriedok na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). V ňom navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozhodnutie Rady z 9. novembra 1999 a vec vrátil na ďalšie konanie.

Podľa tvrdenia navrhovateľa skôr ako mu Rada odoslala rozhodnutie o zamietnutí jeho prvej žiadosti o udelenie licencie na rozhlasové vysielanie, uskutočnila druhú vlnu správnych konaní o udelenie licencie na frekvenciách: 94,3 MHz Bratislava, 104,0 MHz Banská Bystrica, 99,2 MHz Žilina, 87,7 MHz Košice, 102,9 MHz Košice a bola jej doručená jeho druhá žiadosť o udelenie licencie. Na svojom zasadnutí 26. novembra 1999 Rada uznesením vydaným v správnom konaní č. 269-LO/D-2718/99 rozhodla o zamietnutí opakovanej žiadosti navrhovateľa o pridelenie licencie. V odôvodnení rozhodnutia uviedla: „Rada SR pre RTV posúdila všetky predložené a získané podklady a po vypočítaní všetkých žiadateľov na svojom zasadnutí dňa 26. 11. 1999 určila rozhodujúce kritériá pre ďalšie rozhodovanie, a to:

- zachovanie formátu rádia,
- finančné zabezpečenie projektu,
- schopnosť zabezpečiť kontinuitu vysielania“.

Navrhovateľ aj proti tomuto rozhodnutiu uplatnil opravný prostriedok a v ňom navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozhodnutie Rady č. ZŽL/114/99 z 26. novembra 1999 vydané v správnom konaní č. 269-LO/-2718/99 a vec vrátil Rade na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Navrhovateľ uviedol: «Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 160/1997 Z. z. o Rade Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie: „Rada má pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a ďalšími právnymi predpismi postavenie orgánu štátnej správy“. Citovaný zákon, ako ani žiaden iný právny predpis Radu výslovne nezačleňujú medzi ústredné, ani medzi miestne orgány štátnej správy.»

Podľa názoru navrhovateľa preto námietka porušenia ústavných práv zo strany Rady patrí z procedurálneho hľadiska do konania o podnete podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Navrhovateľ ďalej vychádza z toho, že ústavný súd uplatňuje svoju právomoc v konaní o podnete až vtedy, keď zistí, že predkladateľ podnetu na ochranu namietnutého práva alebo slobody vyčerpal všetky právne prostriedky ochrany svojho práva, ktoré sú mu dostupné. V danom prípade ochrany základných práv sa navrhovateľ odvoláva na iný právny názor ústavného súdu, ktorý zastavil konanie o podnete na základe uzavretia zmluvy medzi účastníkmi konania s odôvodnením, že: „Ústavnosť je zmluvou rešpektovaná efektívnejšie, ako by jej v konaní o podnete, kde má i nálež deklaratívny charakter, mohol poskytnúť ochranu ústavný súd“ (III. ÚS 3/00).

Z tohto názoru navrhovateľ vyvodzuje všeobecný záver, že ústavný súd neuplatní svoju pôsobnosť podľa čl. 130 ods. 3 ústavy, ak podnecovateľ podnetu môže v konaní pred iným štátnym orgánom dosiahnuť účinnejšiu ochranu svojho základného práva alebo slobody. Podľa neho taký účinok nemôže nastať v konaniach o opravnom prostriedku vo veci sp. zn. 5 Sž 172/99 a 5 Sž 24/00, ktoré sa vedú pred najvyšším súdom.

Navrhovateľ ďalej uvádza, že Rada nevyčkala na rozhodnutie najvyššieho súdu v oboch označených veciach a licenciu na rozhlasové vysielanie na frekvenciách 94,3 MHz Bratislava, 104,0 MHz Banská Bystrica, 99,2 MHz Žilina, 87,7 MHz Košice a 102,9 MHz Košice udelila spoločnosti RADIO, a. s. Vo svojom návrhu vychádza z názoru, že Rada nebude môcť uviesť udeľovanie licencie do predchádzajúceho stavu, z čoho vyvodzuje záver, že konanie pred najvyšším súdom nepredstavuje účinnejší spôsob ochrany základných práv a slobôd predkladateľa podnetu.

Pri predkladaní svojho podania ako podnetu podľa čl. 130 ods. 3 ústavy sa navrhovateľ riadi týmito úvahami: «Ústava Slovenskej republiky kreuje Ústavný súd Slovenskej republiky ako jediný štátny orgán ochrany ústavnosti. Podľa právneho názoru ústavného súdu: „Platný právny poriadok orgánom všeobecného súdnictva nepriznáva právomoc rozhodovať o otázkach ochrany ústavnosti“ (II. ÚS 48/97...). „Ústavný súd ako jediný orgán Slovenskej republiky, ktorému ústava zveruje ochranu

ústavnosti, má právomoc preskúmať, či iný štátny orgán vydal svoje rozhodnutie v rámci svojej právomoci a či sa pritom správal v súlade s ústavou“ (tamtiež ...).»

Navrhovateľ teda tvrdí: „Najvyšší súd SR v konaniach SR 5 SŽ 172/99 a 5 SŽ 24/00 nemôže predkladateľovi podnetu poskytnúť efektívnejšiu ochranu základných práv a slobôd, ktorých porušenie namietol. Najvyšší súd SR tiež nemôže rozhodnúť o tom, či Rada porušila ústavné práva M. F., s. r. o. Napriek deklaratórnej povahe výroku Ústavného súdu SR ide o jediný vnútroštátny právny prostriedok, ktorým štátny orgán Slovenskej republiky môže rozhodnúť o porušení ústavou priznaných práv M. F., s. r. o. Deklaratórne rozhodnutie poskytuje poškodenej osobe morálnu satisfakciu. Súkromný záujem predkladateľa podnetu je v súlade s verejným záujmom, lebo aj deklaratórne rozhodnutie o porušení základného práva alebo slobody signalizuje, že štátny orgán, ktorý svojím rozhodnutím či už zavinene alebo dobromyseľne, v dôsledku nesprávnej úvahy pri aplikácii práva, porušil ústavu alebo medzinárodný dohovor o ľudských právach, by mal zmeniť svoju interpretáciu a aplikáciu práva, aby v budúcnosti postupoval ako štátny orgán právneho štátu. Preto predkladateľ podnetu navrhuje, aby Ústavný súd SR prijal tento podnet na ďalšie konanie a v ňom nálezom rozhodol o porušení namietnutých základných práv a slobôd.“

Navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd jeho predložený podnet prijal a vyniesol takýto nález:

„1. Právo M. F., s. r. o., priznané čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo priznané článkom 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Rady Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie pri rozhodovaní o udelení licencie v správnom konaní č. 236-LO/D-2362/99 porušené b o l o .

2. Právo M. F., s. r. o., priznané čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo priznané článkom 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Rady

Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie pri rozhodovaní o udelení licencie v správnom konaní č. 269-LO/D-2718/99 porušené b o l o .

Alternatíva: V bodoch 1 a 2 petitu sa ustanovenie čl. 26 ods. 2 ústavy nahradia ustanoveniami čl. 20 ods. 1 ústavy a ustanovenie čl. 10 ods. 1 Dohovoru ustanovením čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru (podrobnejšie v 2. časti odôvodnenia).

3. Právo M. F., s. r. o., na prístup k súdu priznané čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Rady Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie v konaní o udelenie licencie predkladateľom podnetu porušené b o l o .

4. Rada Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie porušila práva podľa predchádzajúcich bodov v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 11 Ústavy Slovenskej republiky.“

K jednotlivým bodom svojho návrhu navrhovateľ uvádza túto argumentáciu:

Ad 1. Porušenie ochrany priznanej čl. 26 ods. 2 ústavy

Navrhovateľ namieta porušenie základného práva priznaného čl. 26 ods. 2 ústavy, pretože ochrana sa zaručuje aj právnickým osobám (PL. ÚS 15/98). Porušenie tohto práva namieta z dôvodu, že Rada v licenčnom konaní porušila viacero ustanovení zákona o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania:

- v správnom konaní č. 269-LO/D-2718/99 ustanovila pre rozhodovanie o udelení licencie podmienku, ktorá nie je určená zákonom a ktorá zároveň mala diskriminačný charakter, lebo zvýhodnila jedného zo žiadateľov a znevýhodnila ostatných;
- v správnom konaní č. 236-LO/D-2362/99 Rada zrušila uznesenie o udelení licencie, hoci podľa zákona nemá právo zrušiť rozhodnutie o udelení licencie, ale môže iba rozhodnúť o tom, že raz udelenú licenciu odníma, ak sú splnené zákonom určené podmienky;
- okrem toho zrušením licencie zmarila legitímnu nádej predkladateľa podnetu uplatniť slobodu prejavu prostredníctvom rozhlasového vysielania na daných frekvenciách.

(Článok I § 3 zákona č. 160/1997 Z. z. o Rade Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie: „Do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí udeľovať a odnímať licencie“.)

Podľa navrhovateľa ak zákon orgánom štátnej správy priznáva možnosť správnej úvahy, musia sa pri nej správať tak, aby nekonali v rozpore s čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy.

Ad 2. Porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy

Navrhovateľ tvrdí, že v licenčnom konaní vedenom pred Radou sa v súlade s čl. 46 ods. 2 ústavy zaručuje právo na preskúmanie rozhodnutia tohto orgánu najvyšším súdom. Rada v správnom konaní č. 236-LO/D-2362/99 odoslala navrhovateľovi rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie licencie. Tento úkon sa týkal rozhodovania o udelení licencie v prvom kole. Rada list odoslala 30. novembra 1999. V inom správnom konaní, ktoré bolo súčasťou následného druhého (opakovaného) kola rozhodovania o udelení licencie, však už 26. novembra 1999 udelila licenciu inému žiadateľovi. Týmto postupom Rada navrhovateľovi uprela právo na právne účinky uplatneného opravného prostriedku.

Ad 3. Porušenie čl. 1 ústavy

Podľa navrhovateľa vo všetkých prípadoch, keď Rada nekonala v súlade s čl. 26 ods. 2 alebo čl. 46 ods. 2 ústavy, Rada súčasne nepostupovala v súlade s čl. 152 ods. 4 a čl. 2 ods. 2 ústavy. Opakovaným postupom, ktorý nebol v súlade s uvedenými normami ústavy, Rada vždy konala aj v rozpore s princípmi právneho štátu, ktoré sú predmetom ochrany čl. 1 ústavy.

Ad 4. Porušenie čl. 11 ústavy

Navrhovateľ tvrdí, že v okolnostiach, ktorých sa týka tento podnet, Rada uplatnila vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá je súčasťou podmienok ochrany slobody prejavu a práva na informácie podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Vnútroštátnu právnu úpravu uplatnila spôsobom, ktorý znamená viacnásobné porušenie čl. 10 Dohovoru. Rada opakovaným porušením čl. 10 Dohovoru nekonala v súlade s čl. 11 ústavy.

Navrhovateľ ďalej listom zo 16. októbra 2000 doručeným ústavnému súdu 18. októbra 2000 doplnil svoju právnu argumentáciu „v prospech rozhodnutia o prijatí podnetu na konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky“. V argumentácii uviedol: „Zákon všeobecným súdom nepriznáva pôsobnosť vo veciach konania o ústavnosti správneho uváženia. Osoba namietajúca porušenie svojich práv orgánom verejnej správy, ktorý uplatnil správne uváženie v rozpore s ústavou, sa o ochranu nemôže uchádzať v konaní pred všeobecným súdom. Ústava SR ako orgán ochrany ústavnosti zriaďuje Ústavný súd Slovenskej republiky (čl. 124). Nijakému inému orgánu Slovenskej republiky sa nepriznáva pôsobnosť vo veciach ochrany ústavnosti. Preto jediným ochrancom ústavnosti pri správnom uvážení uplatnenom orgánom verejnej správy je Ústavný súd Slovenskej republiky“.

Ústavný súd výzvou z 10. novembra 2000 požiadal navrhovateľa o doplnenie jeho podnetu (predovšetkým dôkazy o uplatnení opravných prostriedkov, resp. kópie rozhodnutí o týchto opravných prostriedkoch).

Navrhovateľ doplnil svoje podanie o vyžiadané dôkazy listom zo 17. novembra 2000 doručeným ústavnému súdu 20. novembra 2000. Uviedol, že navrhovateľ „bez vlastného zavinenia nemôže splniť požiadavku Ústavného súdu SR o kópiu rozhodnutia Najvyššieho súdu o opravných prostriedkoch vznesenú v bode č. 8 listu z 10. novembra 2000“.

Listom doručeným ústavnému súdu 17. januára 2001 navrhovateľ zaslal ústavnému súdu kópiu troch rozhodnutí najvyššieho súdu z 25. októbra 2000

o žalobách podaných navrhovateľom proti rozhodnutiam Rady a uviedol ďalšie dôvody v prospech prijatia podnetu na konanie.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 130 ods. 3 ústavy oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd (tak ako sú uvedené v druhej hlave ústavy), len pokiaľ im ochranu neposkytujú žiadne iné orgány Slovenskej republiky prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného navrhovateľovi. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma jeho zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj to, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Medzi tie podmienky konania, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každého podnetu, patrí aj príslušnosť na jeho prerokovanie a rozhodnutie, nakoľko podľa svojej judikatúry na konanie a rozhodovanie o porušení základných práv fyzickej alebo právnickej osoby je oprávnený len vtedy, ak im ochranu neposkytujú všeobecné sudy alebo iné orgány (I. ÚS 69/96).

Navrhovateľ vo svojom podnete žiadal ústavný súd o preskúmanie postupu Rady v tých istých konaniach, v ktorých Rada vydala uznesenia, ktoré napadol v rámci opravných prostriedkov uplatnených na najvyššom súde v čase, kedy o týchto opravných prostriedkoch ešte nebolo rozhodnuté. Podľa tvrdenia navrhovateľa „porušenie základných práv nebolo a vzhľadom na pôsobnosť orgánov všeobecného súdnictva ani nemohlo byť predmetom konania pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, pretože jedine Ústavný súd Slovenskej republiky môže priznať ochranu základným právam, ktorých porušenie namieta M. F., s. r. o., a ktoré dosiaľ neboli predmetom záujmu nijakého štátneho orgánu Slovenskej republiky“.

Ústavný súd konštatoval, že poslaním Rady je zabezpečovanie a podpora záujmov verejnosti „pri uplatňovaní práva na informácie a slobodu prejavu v oblasti

rozhlasového a televízneho vysielania“ (§ 2 zákona č. 160/1997 Z. z. o Rade Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie a o zmene zákona č. 468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania v znení neskorších predpisov). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí aj právo udeľovať a odnímať licencie osobám, ktoré spĺňajú podmienky ustanovené v § 3 ods. 1 písm. a) bodoch 1 až 3 citovaného zákona. Na ochranu práv v licenčnom konaní je v zmysle § 21 zákona č. 468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania v znení neskorších predpisov založená príslušnosť najvyššieho súdu, t. j. najvyšší súd zabezpečuje aj ochranu záujmov verejnosti, ako aj žiadateľov o udeľovanie licencie pri preskúmvaní uplatňovania práva na informácie a slobodu prejavu.

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95). Ústavný súd musí pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadňovať platnú právnu úpravu v oblasti rozdelenia právomocí, a teda zohľadňovať aj založenie právomoci najvyššieho súdu ako správneho súdu vo veciach súvisiacich s uplatňovaním právnych prostriedkov ochrany proti rozhodnutiam vydaným v licenčnom konaní.

Vzťah ústavnosti a zákonnosti pritom nemožno posudzovať tak, že „platný právny poriadok orgánom všeobecného súdnictva nepriznáva právomoc rozhodovať o otázkach ochrany ústavnosti“ (II. ÚS 48/97). Ústavný súd v zásade nie je „jediným orgánom Slovenskej republiky, ktorému ústava zveruje ochranu ústavnosti“ (II. ÚS 48/97). Rozlišovanie medzi ústavnosťou a zákonnosťou nemožno chápať tak, že jedine ústavný súd v rámci ochrany ústavnosti chráni základné práva a slobody a všeobecné súdy v rámci ochrany zákonnosti týmto základným právam a slobodám nijakú ochranu neposkytujú (chránia „výlučne“ zákonnosť). Vzťah ústavnosti a zákonnosti je hierarchický. Zákonnosť sa odvodzuje z princípov ústavnosti a musí byť s nimi v súlade. Ústavnosť takto tvorí jadro zákonnosti (II. ÚS 58/98).

Všeobecné súdnictvo zabezpečuje fyzickým a právnickým osobám presadzovanie svojich práv, zaväzuje sa poskytnúť im účinnú ochranu pred neoprávnenými štátnymi zásahmi: pritom má prednostne chrániť a presadzovať individuálne základné práva a slobody. Príslušné procesné poriadky (v tomto prípade Občiansky súdny poriadok a Správny poriadok) sú zárukou účinnosti tejto právnej ochrany aj zárukou ochrany zákonného prístupu k uplatňovaniu základných práv a slobôd.

Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov.

III.

Najvyšší súd vo veci sp. zn. 5 SŽ 172/99 zrušil rozsudkom z 25. októbra 2000 rozhodnutie Rady z 9. novembra 1999 ZZL/109/99 vydané v správnom konaní č. 236-LO/D-2362/99 a vec vrátil na ďalšie konanie Rade pre vysielanie a retransmisiu. Rozsudok bol vyhlásený 25. októbra 2000 a navrhovateľovi doručený 12. januára 2001, kedy nadobudol aj právoplatnosť.

Navrhovateľ doručil ústavnému súdu svoj „Podnet na začatie konania podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky“ 14. augusta 2000 (doplnil ho 18. októbra 2000), t. j. v čase, kedy sa konanie pred najvyšším súdom ešte neskončilo. Po vyhlásení rozsudkov najvyššieho súdu svoj podnet znovu doplnil 17. januára 2001.

Ústavný súd konštatoval, že pokiaľ je možná a dostupná účinná právna ochrana základných práv a slobôd navrhovateľa v správnom súdnictve, je vylúčená príslušnosť ústavného súdu na konanie v danej veci. Poskytnutie účinnej právnej ochrany zo

strany všeobecného súdu (najvyššieho súdu) teda, v uvedenom zmysle, vylučuje príslušnosť ústavného súdu.

Nakoľko ústavný súd považoval konanie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5 SŽ 172/99 za poskytnutie účinnej právnej ochrany, podnet navrhovateľa odmietol z dôvodu svojej nepríslušnosti.

Najvyšší súd rozsudkom z 25. októbra 2000 vo veci sp. zn. 4 SŽ 24/00 potvrdil rozhodnutie Rady z 26. novembra 1999 č. ZŽL/114/99 vydané v správnom konaní č. 269-LO/D-2718/99. Aj pri posudzovaní tejto časti podnetu navrhovateľa ústavný súd vychádzal z rovnakej právnej argumentácie ako vo vzťahu k správnomu konaniu č. 236-LO/D-2362/99.

So zreteľom na tú istú povahu veci a na spojitosť rozsudku vo veci sp. zn. 4 SŽ 24/00 s rozsudkom vo veci sp. zn. 5 SŽ 172/99 ústavný súd súvisiacu časť podnetu navrhovateľa tiež odmietol z dôvodu svojej nepríslušnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2001